

CỔNG HOA

Xóm tôi nằm trong một con hẻm gọi là hẻm Chùa. Lạ một điều trong hẻm không có ngôi chùa nào hết.

Đầu hẻm khá rộng, sát bên hẻm ngoài đường nhựa có một cây dầu rái lớn mọc từ thuở nào không biết, mùa Hè nào cũng thả hoa dầu xuống rất đẹp. Bên trái cây dầu là một nhà trồng cây bò cạp vàng, hoa màu vàng tươi nở từng chùm rủ xuống... Nhà đầu hẻm bên phải lại trồng một giàn hoa giấy khá lớn phủ hết mặt tiền và bên hông. Ai đi ngang xóm tôi cũng khen là đẹp như công viên, sống trong hẻm mà có cỏ thụ và cổng hoa vàng hoa đỏ để ngắm thì thật là lãng mạn.

Có lần nghe một người khen như vậy, ba tôi thường ra ngồi quán cà phê cóc dưới gốc cây dầu đã lên tiếng. Ông bảo: “Ông đi qua bà đi lại ngắm

bông hoa suồng mắt, chó mệ nhất là chủ nhà. Tới mùa phải quét lá và bông rụng mỗi ngày, hốt gom luôn mớ bông dầu xoay tít bay bay.”

Nhà có giàn hoa giấy chỉ có một cặp vợ chồng già gọi là ông bà Đức. Ông bà rất thích giàn hoa nhà mình nhưng con cháu đều ở nước ngoài cả, thỉnh thoảng mới có người cháu họ đến giúp tía nhánh nên cành lá mọc tràn lan. Mỗi ngày, hai vợ chồng thay nhau ra quét khoảng sân bên hông nhà, quét sạch cả khoảng đất dưới cây bò cạp vàng. Đến buổi chiều, cô bán quán cóc gần đó lại lấy chổi chà quét lần nữa.

Có lẽ nên nói về cô Tú chủ quán cà phê cóc này. Cô khoảng hơn bốn mươi tuổi, chưa có chồng. Hồi xưa cô từ dưới Sóc Trăng lên, xin làm người giúp việc cho một nhà trong xóm. Sau họ ra nước ngoài, cô tiếp tục đi giúp việc tận Gò Vấp. Rồi một hôm, cô trở về xóm, lẳng lặng bày một cái bàn, một tủ nhỏ và mấy cái ghế cóc rải rác vách tường bên hông nhà có cây bò cạp vàng. Hàng xóm hơi bất ngờ nhưng để yên cho cô làm. Từ đó, cu dân trong xóm có cái quán nhỏ để ra uống cà phê bình dân và vài thứ nước giải khát. Họ thấy quán này thật có lí, nó là chỗ tụ họp của người trong xóm và lân cận, luôn mát mẻ vì nằm dưới bóng lá của cây dầu và cây bò cạp vàng. Ngồi đó mà ngắm giàn bông giấy đối

diện thì thật suồng sã, thỉnh thoảng lại có một hoa dầu xoay vòng vòng rồi rớt xuống vai, xuống mặt bàn cái đập. Sáng sớm, ông cụ Đức ra quét lá xong ngồi vào ghế, uống ly bạc xỉu nóng rồi mới vô nhà ăn sáng. Bữa nào bà ra quét lá thay ông, xong việc là bà ngồi than với cô Tú về các chứng nhức mỏi của bà. Cô Tú căn nhắc:

“Chán bà gì đâu, bà cứ để buổi sáng con quét, rồi chiều con quét lần nữa là sạch bong, có sao đâu!”

“Buổi sáng mày để tao quét, phải làm lưng một chút mới khỏe chớ. Ngồi không hoài bệnh làm sao!” Bà nói lại.

Từ đầu hẻm đi vô khoảng hai chục mét có một cây sung phía bên trái hẻm. Cây sung này là một huyền thoại đối với mấy thế hệ con nít quanh đó. Nó có tàn cây um tùm nên trước kia người ta đồn là buổi khuya đi ngang, nhìn lên thấy có một người đàn ông ngồi trong bóng tối tàn cây rít điệu thuốc, đóm lửa đỏ lập lòe trên môi. Sát bên cây sung, nghe ba tôi nói trước kia là nhà của hai vợ chồng người Hoa. Nhà luôn bỏ trống vì họ mở tiệm vàng ở nơi khác, đám con nít trong xóm gọi là nhà hoang. Ngôi nhà không ai chăm sóc nên càng “liêu trai” hơn, sân rụng đầy lá vàng và mưa nắng làm cho chúng mục dần, bốc mùi ngai ngái. Con nít trong xóm rí tai

nhau nửa đêm có người thấy con ma áo trắng đứng trên lầu xoa tóc ngó qua cây sung. Những buổi tối mùa Hè đám con nít tụ tập với nhau gần đó, chỉ cần một đứa la lên “Ma!” là mạnh đứa nào đứa đó co cẳng dzọt về nhà.

Thật ra, trước khi tới chỗ cây sung phải đi qua cây duối cách đó mấy căn nhưng ít ai để ý. Sau chủ nhà chặt đi vì cây duối che khuất lối vào nhà.

Từ đầu đường đi thẳng vào bên trái hẻm có căn nhà mà chủ nhà có cặp mắt lồi, nuôi một con chó cũng có đôi mắt lồi như ông. Đám con nít đi ngang lăm lét nhìn vô và lo chạy cho lẹ nếu ông hoặc con chó trở mắt nhìn ra, cả hai đều đáng sợ. Sau này, ông bán nhà rồi dọn đi lúc nào không ai biết. Nói cho cùng, ngoài cặp mắt lồi, chủ và chó hiền khô chưa bao giờ dọa nạt ai.

Gần nhà ông mắt lồi có cô Trúc cao lớn như người Mỹ, khoảng một mét tám. Có người bảo cô nên ra nước ngoài kiếm chồng thì may ra gặp được ông nào xứng với cô. Sau đó, cô ra nước ngoài thật, không thấy về xóm cũ nữa.

Nãy giờ tôi kể sơ sơ về xóm tôi và vài câu chuyện cũ mà tôi nghe kể nhiều lần. Đoạn đầu như là đoạn phim quảng cáo nên rất tho mộng vì có cây có hoa, có ông bà già râu tóc bạc trắng ra quét lá dưới tàn hoa và có cây sung huyền thoại. Thật